

[Starcke.]

af det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard fremført Ting, som virkelig var af Betydning, hele Spørgsmaalet om Grundstigningsskylden og de derom lejrede Problemer, som ogsaa den højtærede Statsminister har bebudet skal tages op til Revision. Det er et lille Tegn, som peger i den rigtige Retning.

Ellers var der i den højtærede Statsministers Trontale efter mit Skøn kun een Ting, som var et Lyspunkt. Det var Udtalelsen om, at Ministeriet i øvrigt vil arbejde for at bringe vor Samhandel med Udlandet ind i friere Former og efter Evne støtte de internationale Bestræbelser for en større Handelsfrihed; men da der samtidig af adskillige Medlemmer af Regeringen bebudes Foranstaltninger som gaar i den stik modsatte Retning, er det vanskeligt ligefrem at blive Optimist af denne lille Bemærkning.

Jeg tror, at vi i Danmark er alt for tilbøjelige til at føle os som en lille Nation, der blot har at sidde stille og iagttage Begivenhedernes Gang. Saadan har det ikke altid været, og saadan behøver det ikke at være. Vi kan godt fra vor Side anlægge større Linier i vor Politik, end vi har været vant til i de senere Aar. Storpolitik er for os ikke et Spørgsmaal om Magt og Ære, men et Spørgsmaal om store Principper, om godt og ondt, om Frihed og Tvang, om Retfærdighed og Lumpenhed. Det er ikke blot et Spørgsmaal om en idealistisk Politik, men i høj Grad et Spørgsmaal om praktisk Politik, en Realpolitik, og Danmark har mange Gange i Historien vist, at vi kan gaa i Spidsen for Alverdens Nationer. Lad os gøre det igen paa de Omraader, hvor det er naturligt, og paa et Tidspunkt, hvor der trænges dertil som ingen Sinde før.

Finanslovdebatten bør efter mit Skøn væsentligt dreje sig om principielle Synspunkter, om principielle Linier, om det, man kunde kalde objektiv Politik, og jeg skal derfor tillade mig at forbigaa mange mindre Spørgsmaal, som man ellers godt kunde have Lyst til at beskæftige sig med.

Først er der Færøerne. Disse 18 stormomsuste Atlanterhavssøers Skæbne, som gennem Aarhundreder har været knyttet sammen med Danmarks, staar i Øjeblikket i Uvishedens Tegn. Danmarks og Færøernes Skæbne har været knyttet sammen, og begge Parter vil lide derved, hvis Baandene brister, og hvis Færøerne skulde glide ud endogsaa af det nordiske Fællesskab, vil det være et meget, meget stort Tab for Norden. Vi er af eet Blod med smaa nationale Forskelle, som fuldt ud maa anerkendes, men som ikke maa overvurderes, og Dan-

mark, som selv bygger sin Politik og sin Eksistensberettigelse paa Selvbestemmelsens Grund, vil selvfølgelig føre den samme Politik over for Færingerne. — En saadan Politik kan godt føres inden for Righelhedens Rammer.

Det har vakt stor Glæde i Danmark, at de tre Partier paa Færøerne, Sambandspartiet, Socialdemokratiet og det gamle Selvstyreparti, som ønsker et fortsat Samarbejde med Danmark, nu har fundet hinanden; dette Samarbejde synes at love godt for Færøernes Fremtid. Folkeafstemningens uklare Resultat med den deraf følgende uheldige Politik og alle disse uheldige Skridt, som fulgte, vil forhaabentlig ved Lagtingsvalget blive afløst af Klarhed, som kan danne Basis for et frugtbart Arbejde. Dette er et Ønske fra dansk Side, ikke et Krav. Spørgsmaalet er en Hjertesag for Danmark, fordi vi har den største Interesse i et saadant Samarbejde, ikke saa meget af økonomiske Grunde som af Hensyn til hele Norden, idet usikre Eksperimenter kan drage ikke blot Færøerne og Danmark, men hele Norden ind i internationale Forviklinger, hvis Udvikling ingen kan forudse, heller ikke Færingerne.

Det sydslesvigske Spørgsmaal, som var blevet saa akut ved den engelske Note, har foreløbig fundet en god Løsning gennem Svarnoten, som vi fra vor Side fuldt ud kan tiltræde. Det, at den har vundet Tilslutning fra de 6 danskorienterede Partier her i Tinget, er af den største Betydning baade for Sydslesvig og for Danmark. Hovedlinien i Danmarks Politik er Selvbestemmelsesretten. Den Politik, som lige efter Fredsslutningen blev fastlagt med Ordene: Grænsen ligger fast, var uheldig, fordi den under visse Forhold kan komme i Konflikt med Selvbestemmelsesretten. I 1920 førte Danmark sin Politik ikke paa Linien: Grænsen ligger fast, men paa Selvbestemmelsesretten, og det samme maa Danmark gøre i Dag.

Der er to Ting, som ligger anderledes i Dag end i 1920. Der er for det første dette, at en Mindretalsordning er en Ønskedrøm, som det vil være vanskeligt at gennemføre mod Stormagternes ændrede Indstilling. Den anden Ting er Flygtningesammenhobningen i Sydslesvig, hvor Sydslesvig har en Procent af Flygtninge, der ligger helt op imod 100 pCt. i Forhold til den stedfaste Befolkning, en Procent, der ligger langt højere, end Tilfældet er i Holstein eller i Hannover eller i andre Egne af Tyskland, og denne Flygtningesammenhobning er en stor Fare for Danskheden, ikke blot i Sydslesvig, men ogsaa i Danmark. Formelt og